Contributed by Jef Van Der Elst
donderdag, 09 april 2009 -

Goedmenende burgers in de vorige eeuwen die zich bekommerden om het trieste lot van de werkenden hebben talrijke initiatieven ontwikkeld om het lot van het gepeupel draagbaar te maken. Talrijke pogingen voor volksopvoeding leerden de armen hun lot te dragen en binnen hun zeer beperkte mogelijkheden er het beste van te maken. “Arm maar proper”. De jaren gaan voorbij, de tijden veranderen, maar de volksopvoeding blijft bestaan.

CAO 98: de eco-cheques

In een vorig nummer schreven we over het uitzonderlijk akkoord dat was afgesloten tussen de “sociale partners”: in deze moeilijke tijden is een echte loonsverhoging niet mogelijk, maar om de gemoederen te sussen mogen beperkte netto-loonsverhogingen toegestaan worden : € 125 in 2009 en €250 in 2010.

Hiervoor werden een aantal suggesties gedaan, één daarvan is de eco-cheque. Met een snelheid, een betere zaak waardig, verscheen dan ook op 20 februari 2009 cao 98 over de eco-cheques. Tien toponderhandelaars bepalen op welke manier de zeer beperkte loonsverhogingen kunnen gespendeerd worden en stellen een lijst op.

Een greep uit het aanbod :
1.Energiebesparing : isolatiemateriaal, spaarlampen,elektrische apparaten op zonne-energie ...
2.Waterbesparing: spaardouchekop, recuperatietank voor regenwater, spoelbakken voor toiletten met een spaarknop ...
3.Bevordering duurzame mobiliteit: roetfilter, lpg-installaties, cursussen eco-driving ...
4.Afvalbeheer: herlaadbare batterijen, compostvaten...
5.Bevorderen van eco-designproducten (wat dit ook mag betekenen)
6.Bevordering van aandacht voor de natuur

En dit alles zoals gezegd voor de ronde bedragen van €125 in 2009 en €250 in 2010.

I’m living in a material world

Hierbij dan één van de suggesties die we onze toponderhandelaars willen doen. Voor duizenden gezinnen zal dit dan ook de enige koopkrachtverhoging zijn die ze de volgende twee jaar kunnen verwachten.

Het laatste dat we willen is cynisch te doen over de uitdagingen die de ecologische crisis stelt. Deze zal ingrijpende gevolgen hebben op het dagelijks leven van ieder van ons. Maar het kan toch niet dat deze ecologische uitdaging als pasmunt gebruikt wordt om de werkende mensen geen daadwerkelijke koopkrachtverhoging toe te kennen.

Als we echter vragen willen stellen over de belangrijke problemen van de 21ste eeuw kunnen we niet rond de vraag wie beslist wat wordt geproduceerd en wat de gevolgen zijn voor de wereld waarin we samen moeten leven. Nu beslist enkel de markt. Maar dit maakt uiteraard geen deel uit van de consensus tussen de tien toponderhandelaars.